

voldoen aan richtlijn 98/35/EG van de Raad van 25 mei 1998 tot wijziging van richtlijn 94/58/EG inzake het minimumopleidingsniveau van zeevarenden (PB L 172, blz. 1), de krachtens artikel 249 EG en artikel 2 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Derde kamer), samengesteld als volgt: C. Gulmaan, kamerpresident, J.-P. Puissochet en J. N. Cunha Rodrigues (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 3 juli 2001 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Door niet binnen de gestelde termijn de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, met inbegrip van mogelijke sancties, vast te stellen om te voldoen aan richtlijn 98/35/EG van de Raad van 25 mei 1998 tot wijziging van richtlijn 94/58/EG inzake het minimumopleidingsniveau van zeevarenden, is het Groothertogdom Luxemburg de krachtens artikel 2 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.*
- 2) *Het Groothertogdom Luxemburg wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB C 273 van 23.9.2000.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Vierde kamer)

van 19 juni 2001

in de gevoegde zaken C-9/01 tot en met C-12/01 (verzoeken van het Hof van Beroep te Gent om een prejudiciële beslissing): Stéphane Monnier tegen Govan Sports NV, Edwin van Ankeren tegen Govan Sports NV, Govan Sports NV tegen Pascal Jacobs en Govan Sports NV tegen Dannie d'Hondt (¹)

(„Artikel 104, lid 3, Reglement voor de procesvoering — Arbeidsbemiddeling voor beroepssporters”)

(2001/C 245/03)

(Procestaal: Nederlands)

In de gevoegde zaken C-9/01 tot en met C-12/01, betreffende verzoeken aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Hof van Beroep te Gent (België), in de aldaar aanhangige gedingen tussen Stéphane Monnier tegen Govan Sports NV, Ewin van Ankeren tegen Govan Sports NV, Govan Sports NV tegen Pascal Jacobs en Govan Sports NV tegen Dannie D'Hondt, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, art. 49 EG) en 86 en

90, lid 1, EG-Verdrag (thans na wijziging artikelen 82 EG en 86, lid 1, EG), heeft het Hof (Vierde kamer), samengesteld als volgt: A. La Pergola, kamerpresident, D. A. O. Edward en C. W. A. Timmermans (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 19 juni 2001 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Openbare arbeidsbemiddelingsbureaus vallen onder het verbod van artikel 86 EG-Verdrag (thans artikel 82 EG), voorzover de toepassing van deze bepaling de vervulling van de hun toevertrouwde bijzondere taak niet verhindert. De lidstaat die het verlenen van bemiddeling en elke andere tussenkomst tussen werkzoekenden en werkgevers door anderen dan die bureaus verbiedt, maakt inbreuk op artikel 90, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 86, lid 1, EG) wanneer hij een situatie in het leven roept waarin handelen in strijd met artikel 86 van het Verdrag voor de openbare arbeidsbemiddelingsbureaus onontkoombaar is. Dit is met name het geval wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- *de openbare arbeidsbemiddelingsbureaus zijn klaarblijkelijk niet in staat om voor de betrokken soort activiteiten aan de vraag op de arbeidsmarkt te voldoen;*
- *de daadwerkelijke bemiddelingsactiviteit van particuliere ondernemingen wordt onmogelijk gemaakt door de handhaving van wettelijke bepalingen die deze activiteit verbieden op straffe van administratieve en strafrechtelijke sancties;*
- *de betrokken bemiddelingsactiviteiten kunnen zich uitstrekken tot onderdanen of het grondgebied van andere lidstaten.*

(¹) PB C 61 van 24.2.2001.

Hogere voorziening, op 23 mei 2001 ingesteld door T. Port GmbH & Co. KG tegen het arrest, op 20 maart 2001 in zaak T-52/99 tussen T. Port GmbH & Co. KG en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer)

(Zaak C-213/01 P)

(2001/C 245/04)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 mei 2001 hogere voorziening ingesteld door T. Port GmbH & Co. KG, vertegenwoordigd door G. Meier, Rechtsanwalt, tegen het arrest, op 20 maart 2001 in zaak T-52/99 tussen T. Port GmbH & Co. KG en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer).

Rekwirante concludeert dat het het Hof behage:

1. het bestreden arrest te vernietigen voorzover het Gerecht het middel heeft afgewezen inhoudende dat de door het Finanzgericht Hamburg in kort geding vastgestelde hoeveelheid door de Commissie ten onrechte niet in aanmerking is genomen bij de berekening van de referentiehoeveelheid in de jaren 1997-1999 (punt 88), en
2. de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Gerecht heeft de draagwijdte van artikel 5, leden 2 en 3, van verordening 2362/98⁽¹⁾ onjuist beoordeeld. Volgens deze bepaling is voor het recht op een bepaalde referentiehoeveelheid voldoende dat de over de ingevoerde hoeveelheid betaalde douanerechten worden aangetoond. Bepalen zijn de douanerechten die de importeur op de datum van invoer verschuldigd was. Het voor rekwirante op de datum van invoer toepasselijke douanetarief was het recht over het tariefcontingent, hetgeen door het Gerecht is miskend. Het Finanzgericht Hamburg had namelijk in eerste aanleg beschikt dat de invoer van de „in rechte vastgestelde hoeveelheid” zonder certificaten op het douanerecht in mindering moest worden gebracht, mits het recht over het tariefcontingent betaald was. Het bevoegde Hauptzollamt had vastgesteld dat het door rekwirante verschuldigde douanerecht het recht over het tariefcontingent was. Dit douanerecht is door rekwirante daadwerkelijk betaald. Het feit dat de oorspronkelijke beschikking van het Finanzgericht Hamburg in hoger beroep is vernietigd en het Hauptzollamt de douanebeschikking achteraf heeft gewijzigd en het normale douanetarief heeft vastgesteld, is voor de vraag of het douanerecht door rekwirante als importeur daadwerkelijk is betaald, niet van belang. Wat de in rechte vastgestelde hoeveelheid betreft, blijkt uit de bewoordingen van artikel 5, lid 3, sub 2, duidelijk dat de op de datum van invoer door de douaneautoriteit vastgestelde en over de ingevoerde hoeveelheid betaalde douanerechten volstaan als bewijs voor het recht op de referentiehoeveelheid.

⁽¹⁾ PB L 293, blz. 32.

Verzoek van het Handelsgericht Wien van 26 februari 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Budejovicky Budvar en Rudolf Ammersin GmbH

(Zaak C-216/01)

(2001/C 245/05)

Het Handelsgericht Wien heeft bij beschikking van 26 februari 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 mei 2001, in het geding tussen Budejovicky Budvar en Rudolf Ammersin GmbH, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is de toepassing van een bepaling van een tussen een lidstaat en een derde staat gesloten bilateraal verdrag, volgens welke voor een eenvoudige/indirecte geografische aanduiding die in het land van herkomst noch de naam van een streek, noch van een plaats of een land is, een van elke misleiding onafhankelijke absolute bescherming van een gekwalificeerde geografische aanduiding in de zin van verordening nr. 2081/92⁽¹⁾, wordt gegarandeerd, verenigbaar met artikel 28 EG-Verdrag en/of verordening nr. 2081/92, wanneer bij toepassing van die bepaling de invoer van een goed dat in een andere lidstaat rechtmatig in de handel is gebracht, kan worden verhinderd?
2. Geldt dit ook wanneer de geografische aanduiding die in het land van herkomst noch de naam van een streek, noch van een plaats of een land is, in het land van herkomst niet als geografische benaming voor een bepaald product en ook niet als een eenvoudige of indirecte geografische aanduiding wordt opgevat?
3. Gelden de antwoorden op de vragen 1 en 2 ook, indien het bilaterale verdrag een verdrag is dat de lidstaat vóór zijn toetreding tot de Europese Unie heeft gesloten en na zijn toetreding tot de Europese Unie heeft voortgezet door een verklaring van de oorspronkelijke tweede verdragsstaat?
4. Verplicht artikel 307, lid 2, EG de lidstaat een dergelijk bilateraal verdrag dat vóór de toetreding van die lidstaat tot de EU tussen hem en een derde staat werd gesloten, in overeenstemming met het gemeenschapsrecht in de zin van artikel 28 EG en/of verordening nr. 2081/92 aldus uit te leggen, dat de daarin gegarandeerde bescherming voor een eenvoudige/indirecte geografische aanduiding die in het land van herkomst noch de naam van een streek, noch van een plaats of een land is, enkel de bescherming tegen misleiding omvat, doch niet de absolute bescherming van een gekwalificeerde geografische aanduiding in de zin van verordening nr. 2081/92?

⁽¹⁾ PB L 208, 1992, blz. 1.

Verzoek van het Bundesfinanzhof van 24 april 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen British American Tobacco Manufacturing B.V. en Hauptzollamt Krefeld

(Zaak C-222/01)

(2001/C 245/06)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 24 april 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 5 juni 2001, in het geding tussen British American Tobacco Manufacturing B.V. en Hauptzollamt Krefeld, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen: